

врата

Цяла година не съм ви виждал. Трепера и тичам към вас — черни кумини, здания, пъртове, цилиндри.

Готов съм да говоря с вас, да вдигам пред вас ръце и да ви възпявам, мои железни приятели.

Аз съм пълен с утро, слънце, аз съм въ златната младост, пред мене без край се разтила чудесното.

Отивам на завода, като на празник, като на пиршество.

Работническият град е залян, потънал в лъчи. Нощната тъма се разтила и лее се лавина, море, кълба от огън.

Пламтящ, горящ завод.

Заводските здания пустнаха огньовете в полето, в трапищата и запалиха хладната роса в хиляди бисери.

Висящите фенери разбудиха дремящите блата. До вчера още неми, те се движат, говорят, из тополите се носи шепотът на светли приказки.

